अमेरिकन अध्यक्ष

झॅकॅरी टेलर

पैटरिशिया मार्टिन

मराठी:

अश्विनी बर्वे

अमेरिकन अध्यक्ष

झॅकॅरी टेलर

हे अमेरिकेचे बारावे राष्ट्राध्यक्ष व अमेरिकी सेनाधिकारी होते.

अमेरिकी सैन्यातल्या चाळीस वर्षांच्या कारकिर्दीत टेलर इ. स. १८१२चे युद्ध, ब्लॅक हॉक युद्ध व दुसरे सेमिनोल युद्ध, या युद्धांत लढला होता.

मेक्सिकन-अमेरिकन युद्धात पालो आल्टो व मॉंटेरीच्या लढायांमध्ये नेतृत्व करत त्याने अमेरिकी सैन्याच्या विजयात महत्त्वाचा वाटा उचलला.

झॅकरी टायलर राहत असलेल्या मळ्याच्या जवळच, अस्वले शिकार करण्यासाठी येत. आठ वर्षांच्या झॅकरीला अस्वलांची भीती वाटत नव्हती. तो आदिवासींच्या युद्धघोषणेचा आवाज कान देऊन ऐकत असे.

झॅकॅरी केंटकीमधील त्यांच्या मळ्यावर आपल्या आई-वडिलांसोबत आणि भावांसोबत राहत होता.

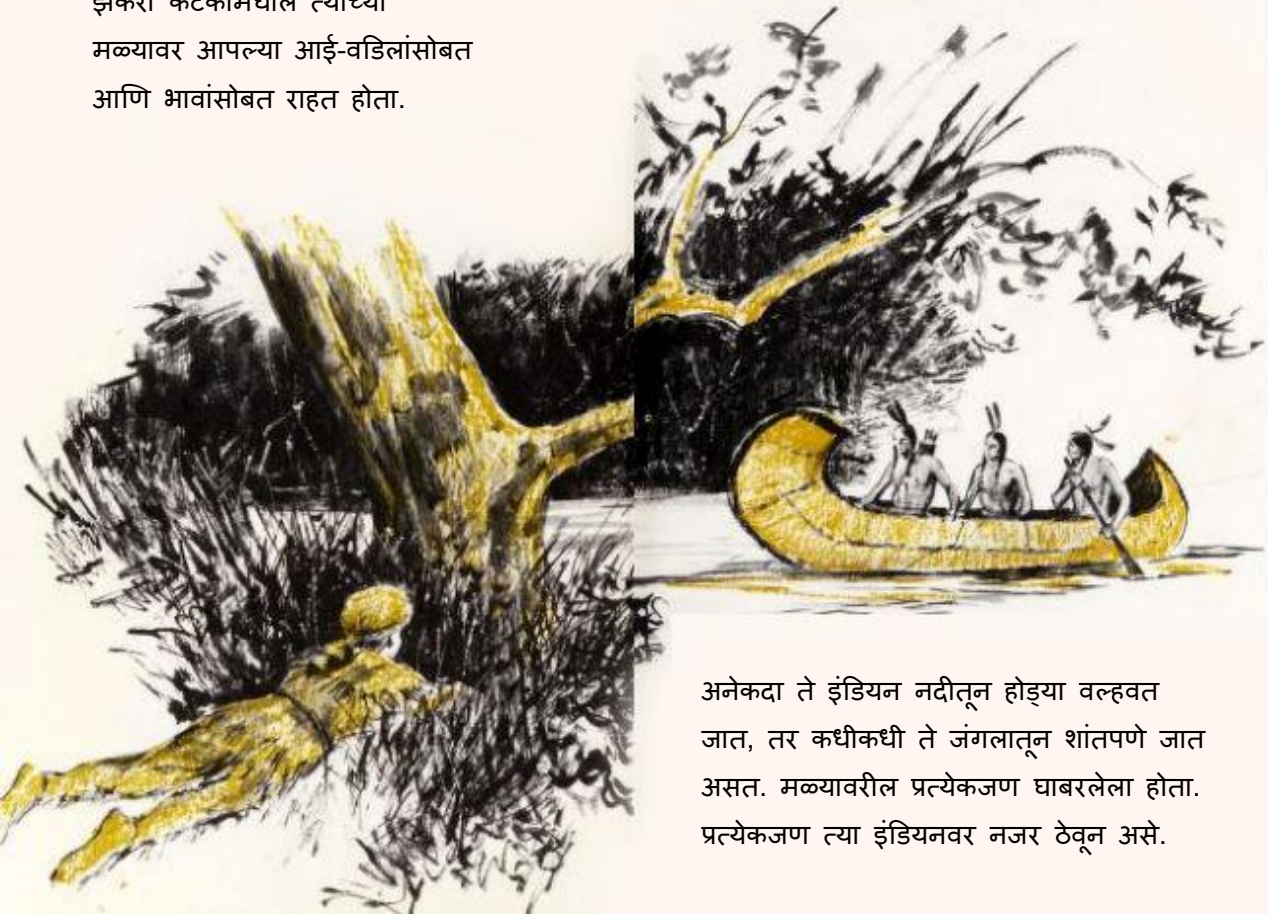

अनेकदा ते इंडियन नदीतून होड्या वल्हवत जात, तर कधीकधी ते जंगलातून शांतपणे जात असत. मळ्यावरील प्रत्येकजण घाबरलेला होता. प्रत्येकजण त्या इंडियनवर नजर ठेवून असे.

झॅकॅरी टेलरचा जन्म १७८४ मध्ये व्हर्जिनियामध्ये झाला. झॅकॅरीच्या जन्मानंतर लगेचच, त्याच्या वडिलांनी आपल्या कुटुंबाला केंटकीमधील एका मळ्यात हलवले. तरुण झॅक अशा काळात मोठा झाला, जेव्हा इंडियन लोक त्यांच्या शिकारीच्या जागा टिकवून ठेवण्यासाठी लढत होते.

.

वसाहत करणारे आणि त्यांचे गुलाम, त्यांनी जिथे आपली घरे बांधली होती ती जमीन टिकवून ठेवण्यासाठी लढत होते. झॅकॅरीचे वडील एक सैनिक होते. आता ते अनेकदा इंडियन लोकांना हाकलून लावण्यासाठी वसाहत करणाऱ्यांसोबत बाहेर जात असत. "मलाही येऊ द्या," तरुण झॅक म्हणाला. "इथे घरी तूच प्रमुख आहेस,"

बहुतेक वेळा मळ्याजवळ शिक्षक नसायचे. त्यामुळे झॅकरीचे आई-वडील आपल्या मुलांना घरीच शिकवत असत. एकदा एका शिक्षकाने एका लहानशा गावात शाळा सुरू केली. ते गाव मळ्यापासून पाच मैल दूर होते. काही काळ झॅक घोड्यावर बसून शाळेत जात असे.

आपल्या लहान पण मजबूत पायांवरून शांतपणे चालत. तो नेहमी इंडियन लोकांवर नजर ठेवून असे. आणि त्याने जंगलाबद्दल शिकून घेतले होते, आणि त्याला इंडियन लोकांच्या पावलांचे ठसे कसे शोधायचे हे माहीत होते. झॅक टेलरला माहीत होते की त्याला सर्वात जास्त काय आवडेल. त्याला सैनिक व्हायचे होते.

पुस्तकांमधून शिकण्यापेक्षा त्याला काही गोष्टी जास्त आवडत होत्या. त्याला मळ्यात वडिलांना मदत करायला आवडायचे. तो घोड्यांची काळजी घ्यायला शिकला. तो मक्याचे चांगले शेत कसे पेरायचे हे शिकला. त्याला आपली बंदूक घेऊन जंगलात जायला आवडायचे,

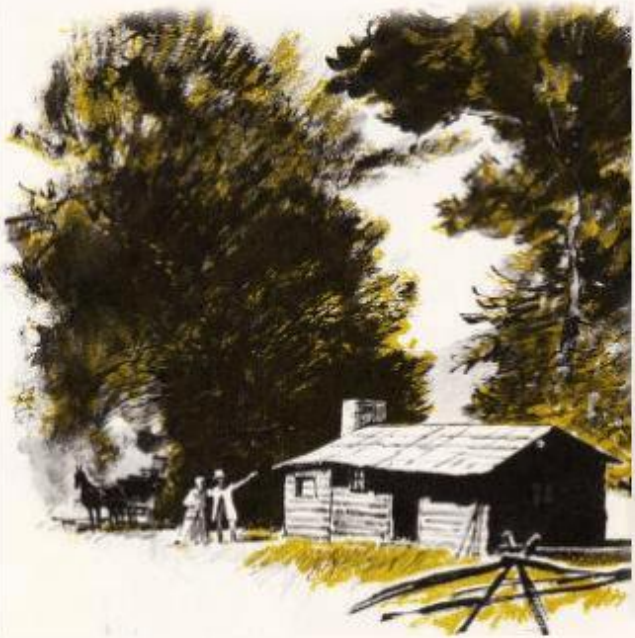

जुन्या वायव्येकडील दूरवरच्या प्रदेशात, वसाहतकार आदिवासींच्या शिकारीच्या जागा बळकावत होते. आदिवासी आपली जमीन टिकवण्यासाठी निकराचा लढा देत होते. झॅकॅरी टेलरला तिथे जाण्याचा आदेश देण्यात आला.

तरुणपणी, झॅकॅरी टेलर अमेरिकेच्या सैन्यात सैनिक झाला. आणि त्यानंतर लवकरच त्याची भेट मार्गारेट स्मिथशी झाली, आणि ती त्याची पत्नी झाली. त्याच्या वडिलांच्या मळ्यावरील एक छोटेसे लाकडी घर हेच त्यांचे घर होते.

त्या वेळी अमेरिका आणि इंग्लंड यांच्यात युद्ध सुरू होते. इंग्लिश सैनिक लढण्यासाठी अमेरिकेत आले. माउय इंडियन इंग्लिश सैनिकांच्या खांद्याला खांदा लावून लढत होते. ते जुन्या वायव्य प्रदेशात गेले.

तिथे, झॅकरी टायलर किल्ल्याच्या आत होता.
केवळ चाळीस सैनिक एका छोट्या किल्ल्यावर
हल्ला करण्यासाठी सज्ज होते.

किल्ल्याबाहेर बैल, घोडे आणि गायी
रानगवत चरत होत्या.

मैत्रीपूर्ण आदिवासी आले आणि त्यांनी
झॅकॅरी टायलरला सांगितले की त्या रात्री
शेकडो आदिवासी किल्ला जाळून टाकतील.
ते आदिवासी रात्रीच्या वेळी आले.

ओरडत त्यांनी किल्ल्याला आग लावली.
त्याचे सैनिक रात्रभर लढले.

त्याच्या सैनिकांनी रात्रभर पाण्याच्या
बादल्या भरून आणल्या आणि आग
विझवली. किल्ला वाचला.

इंडियन लोकांना किल्ला सोडायला भाग पडले.
त्यांनी बैल, घोडे आणि गायी सोबत नेल्या.

अखेरीस, जुन्या वायव्य भागातील जवळजवळ सर्व इंडियनना पश्चिमेकडे, मिसिसिपी नदीच्या पलीकडे ढकलण्यात आले. झॅकॅरी टेलर आणि त्याच्या माणसांनी इंडियनपासून भूभाग सुरक्षित करण्यासाठी नवीन किल्ले बांधले.

कधीकधी मिसेस टेलर किल्ल्यावर राहत असत. बहुतेक वेळा त्या खिशात पिस्तूल ठेवून आपली घरकामं करत असत.

इंग्लंडसोबतचे युद्ध संपल्यावर, झॅकॅरी टायलर मळ्यावर परत गेले.

"मी मक्याचे चांगले शेत लावणार आहे," ते म्हणाले. त्यांना शेती करायला आवडायची. पण सर्वात जास्त त्यांना सैनिकाचे काम आवडायचे.

म्हणून पुढच्या वर्षी ते पुन्हा सैन्यात भरती झाले. त्यानंतरच्या वर्षांमध्ये, त्यांनी अधिकाधिक किल्ले बांधले. जेव्हा झॅकॅरी टायलरला दक्षिणेकडे जाण्याचा आदेश मिळाला, तेव्हा मिसेस टेलर त्यांना तिथे भेटल्या.

मिसिसिपी नदीच्या काठावर एक छोटेसे जुने घर होते. श्रीमती टेलर यांनी आपल्या कुटुंबासाठी हे घर निवडले.

त्यांनी घर स्वच्छ केले आणि त्याच्याभोवती फुले लावली. त्यांना नदीकाठचे हे छोटेसे घर आवडले होते. आता त्यांच्या कुटुंबात चार मुले होती - तीन मुली आणि एक मुलगा.

लवकरच झॅकॅरी टेलरला जुन्या वायव्य भागात परत जाण्याचा आदेश देण्यात आला. तिथे, ब्लॅक हॉक नावाचा एक वृद्ध इंडियन आपल्या लोकांना त्यांच्या लहानशा गावातून घेऊन जायला तयार नव्हता. शरद ऋतूत, तो आणि त्याचे शूर योद्धे शिकारीसाठी बाहेर पडले. हिवाळ्यातील शिकार संपवून ते परत आले. वसाहतवाल्यांनी त्यांची जमीन बळकावली होती आणि त्यांचे लहानसे गाव नाहीसे झाले होते.

ब्लॅक हॉक त्या जमिनीसाठी लढला, जिथे त्याचे गाव होते. तो वृद्ध इंडियन आणि त्याचे शूर योद्धे पुन्हा पुन्हा लढायला परत येत असत. त्या इंडियनबद्दल असे म्हटले जात असे, "तो कोल्ह्यासारखा येतो आणि सिंहासारखा लढतो."

. झॅकॅरी टेलर म्हणाले,
"शेवटपर्यंत ब्लॅक हॉकचा पाठलाग
करण्याचे मला आदेश आहेत."

अखेरीस, त्यांना ब्लॅक हॉकचा माग सापडला.
तो माग डोंगरांमधून एका नदीकडे जात होता.
नदीतून वाट काढत, झॅकॅरी टेलर आपल्या
सैनिकांच्या बाजूने लढत होता आणि मोठ्याने
आदेश देत होता. ब्लॅक हॉकचा पराभव झाला
आणि जुन्या वायव्य प्रदेशात शांतता पसरली.

पण आग्नेयेत इतर आदिवासी आपली जमीन टिकवण्यासाठी लढत होते. झॅकॅरी टायलर आणि त्याचे साथीदार आग्नेयेकडे गेले. तिथे आदिवासी दोन वर्षांहून अधिक काळ लढले.

झॅकॅरी टेलर आणि त्याच्या साथीदारांनी, घोड्यांना ओलांडता येणार नाही इतक्या खोल दलदलीतून त्यांचा पाठलाग केला. झॅकॅरी टायलर पुढे चालत होता आणि त्याचे साथीदार त्याच्या मागे येत होते. त्याचे साथीदार त्याला "रांगडा गडी आणि सैनिक" म्हणत. आदिवासींचा पराभव झाला आणि काही वर्षे शांततेत गेली.

मग पुन्हा एकदा गडबड झाली. मेक्सिकोमध्ये गडबड झाली होती.जेव्हा टेक्सास एक नवीन राज्य बनले, तेव्हा टेक्सासच्या लोकांनी सांगितले की त्यांच्या राज्याची सीमा रिओ ग्रांदे नदीच्या काठाने आहे.

पण मेक्सिकोच्या लोकांनी सांगितले की सीमा उत्तरेकडील एका नदीच्या काठाने आहे. सैन्यात इतकी वर्षे सेवा केल्यानंतर, झॅकॅरी टेलर आता एक जनरल बनला होता. झॅकॅरी टेलर जनरलसारखा दिसत नव्हता. तो आपल्या शेतात काम करणाऱ्या एखाद्या शेतकऱ्यासारखा दिसत होता. जनरल टायलरला रिओ ग्रांदेकडे जाण्याचा आदेश देण्यात आला.कूच सुरू झाली.

कूच करणाऱ्या सैनिकांच्या मागे, थकलेल्या म्हाताऱ्या घोड्यांनी ओढलेल्या तीनशे गाड्या खडखडत पुढे जात होत्या. त्या गाड्यांमध्ये बंदुका, तंबू आणि अन्न होते.

झॅकॅरी टेलर आपल्या आवडत्या घोड्यावर, एक पाय घोड्याच्या मानेवर टाकून बसला होता. तो वृद्ध व्हाइटी त्या सेनापतीला अनेक लढायांमध्ये घेऊन जाणार होता. ते सुंदर शेतजमिनींमधून जात होते. शेतात फायर प्लांट उगवले होते. मोकळ्या प्रदेशातून रानटी घोडे दौडत होते.

वाटेत ते टेक्सासमधील एका लहानशा गावात थांबले. कडाक्याच्या थंडीत सेनापतीने सैनिकांना लढाईचा सराव करून घेतला.वसंत ऋतूत त्याला माहित होते की त्याच्याकडे एक मजबूत सैन्य आहे आणि सैनिकांनाही माहित होते की ते बलवान आहेत. वसंत ऋतूत ते रिओ ग्रांदे नदीकडे निघाले.

अखेरीस ते त्या रुंद, चिखलमय नदीजवळ पोहोचले. नदीच्या पलीकडे लहान पांढरी घरे होती. त्यांना कुत्र्यांचे भुंकणे आणि घंटांचा आवाज ऐकू आला. त्या लहानशा गावात एक मेक्सिकन सेनापती आणि त्याचे सैनिक झॅकॅरी टेलर आणि त्याच्या माणसांना भेटण्यासाठी रिओ ग्रांदे नदी पार करण्यास तयार होते. झॅकॅरी टेलर वाट पाहत होता. झॅकॅरी टेलरच्या लहान सैन्याला भेटण्यासाठी मेक्सिकन सैनिकांनी नदी पार केली. ते मोकळ्या गवताळ प्रदेशात भेटले.

दिवसभर ते लढले, रात्र झाली. लिओ जिंकला होता का? झॅकॅरी टेलरला माहीत नव्हते. पण सकाळ होण्यापूर्वी मेक्सिकन सैनिक लढण्यासाठी अधिक सुरक्षित जागा शोधायला निघून गेले.

त्यांना एका कोरड्या नदीपात्रात अधिक सुरक्षित जागा सापडली. झॅकॅरी टायलर आणि त्याच्या माणसांनी त्यांना शोधून काढले.एक भीषण लढाई झाली, पुन्हा मेक्सिकन सैनिक बंदुका आणि तोफा मागे सोडून पळून गेले. ते रिओ ग्रांदे नदीच्या दिशेने गेले, नदी ओलांडून आपल्या शहरात पोहोचले.

जनरल टेलरने मेक्सिकन जनरलला शहर सोडून जाण्यास सांगितले. जर तो गेला नाही, तर आपण शहरावर गोळीबार करू, असे जनरल टेलरने सांगितले. शहर वाचवण्यासाठी, मेक्सिकन जनरल आणि त्याचे सैनिक रात्रीच्या अंधारात घोड्यावरून निघून गेले.दुसऱ्या दिवशी सकाळी, पांढऱ्या घरांच्या त्या लहानशा गावातून अनेक माणसे आली. ते पांढरे कपडे घालून, पांढरे झेंडे घेऊन आणि सुंदर पांढऱ्या घोड्यांवर स्वार होऊन आले होते. त्यांनी जनरल टेलरकडे शहर सुपूर्द केले.

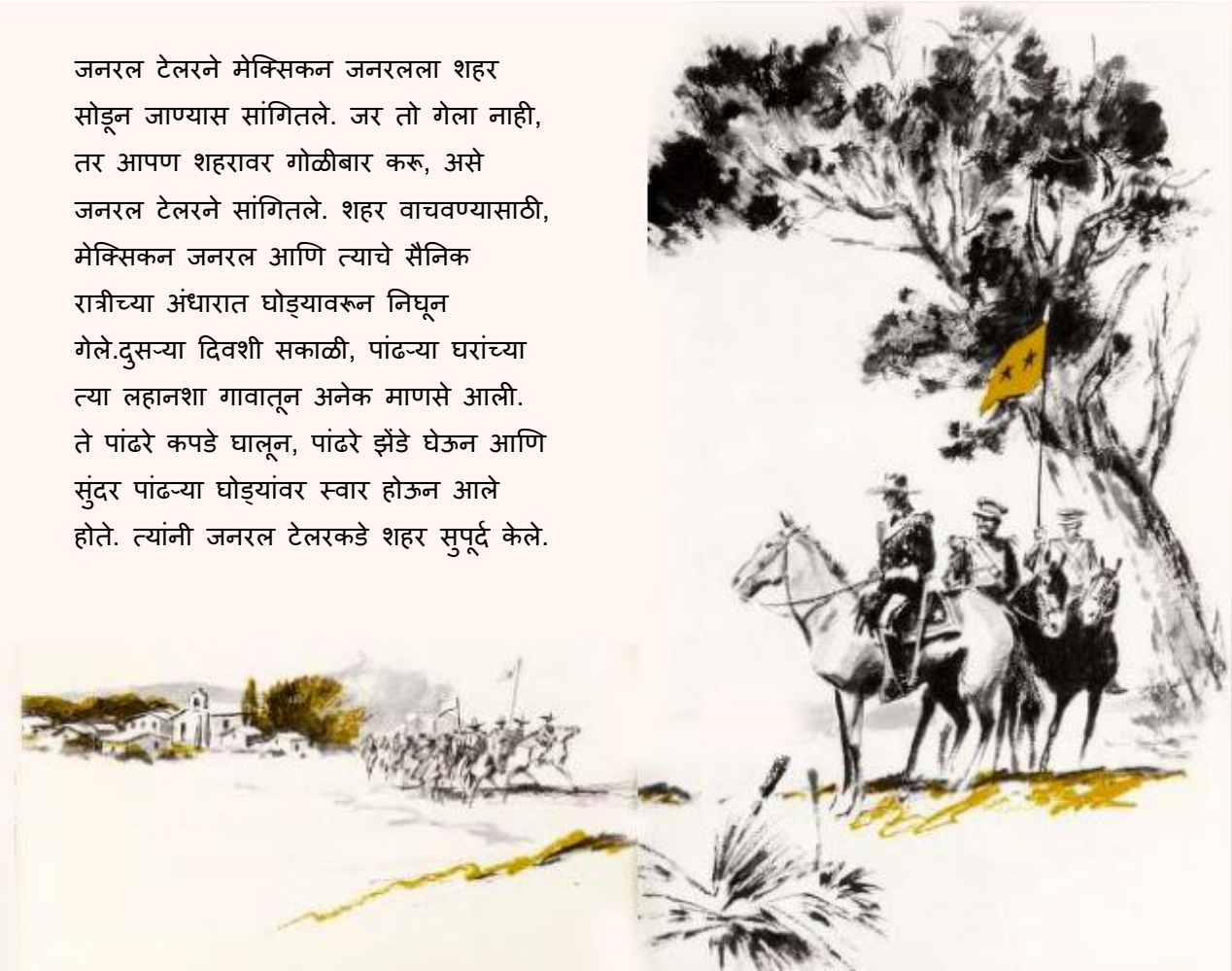

जनरल टेलर आणि त्यांच्या सैनिकांनी मेक्सिकोच्या इतर शहरांकडे कूच केली. अमेरिकेतील लोकांनी त्या शूर सेनापतीबद्दल आणि त्याच्या लहान पण शक्तिशाली सैन्याबद्दल ऐकले.त्यानंतर जनरल टेलर यांना अमेरिकेच्या सैन्यातील दुसऱ्या एका सेनापतीसोबत लढण्यासाठी आपले अनेक सर्वोत्तम योद्धे पाठवण्याचा आदेश देण्यात आला. यामुळे जनरल टेलर यांच्याकडे खूपच लहान सैन्य उरले.

मेक्सिकोचे जनरल अँटोनियो लोपेझ डी सांता आना यांना याबद्दल कळले. त्यांनी जनरल टायलर आणि त्यांच्या सैन्याविरुद्ध एक मोठे सैन्य घेऊन लढा दिला. जनरल टेलरच्या सैन्यातील प्रत्येक सैनिकामागे, जनरल सांता आना यांच्यासोबत चार लढवय्ये मेक्सिकन सैनिक होते. त्यांची भेट डोंगराळ प्रदेशात झाली. 'ओल्ड रफ अँड रेडी' आपल्या सैनिकांसह लढाईसाठी निघाले.

दोन दिवस लढाई चालू होती. झॅकॅरी टेलरच्या लहान पण बलवान सैन्याने एक लढाई लढली. मेक्सिकन सैन्याने अनेक माणसे गमावली, आणि रात्रीच्या वेळी ते 'ओल्ड रफ अँड रेडी'साठी रणांगण सोडून निघून गेले.

यानंतर लगेचच जनरल टेलर मेव्हिको सोडून न्यू ऑर्लिन्सला गेले. न्यू ऑर्लिन्समध्ये मोठ्या जमावाने त्यांचे स्वागत केले. त्यांना तो रांगडा आणि प्रामाणिक वृद्ध सैनिक आवडला.

एक गाडी त्याची वाट पाहत होती. पण जनरल टेलर गाडीत बसले नाहीत. ते ओल्ड व्हाइटीवर बसले आणि निघून गेले. जनरल टेलर मिसिसिपी नदीकिनारी असलेल्या आपल्या शांत, लहानशा घरी गेले.ओल्ड व्हाइटी जवळच एका रमणीय हिरव्यागार शेतात विसावला होता.

‘व्हयूट फुल बाऊ अँड रेडी ‘संपूर्ण अमेरिकेत लोक झॅकॅरी टायलरबद्दल बोलत होते. त्यांना तो आपला पुढचा राष्ट्राध्यक्ष व्हावा असे वाटत होते. त्याची छायाचित्रे सर्वत्र दिसत होती. प्रत्येकजण 'ओल्ड रफ अँड रेडी'बद्दल बोलत होता. त्यांनी त्याला अमेरिकेचा बारावा राष्ट्राध्यक्ष म्हणून निवडले.

या शूर आणि अनुभवी योद्ध्यासाठी अध्यक्षपद सोपे नव्हते.अनेक अमेरिकन लोकांना क्युबा अमेरिकेचा भाग व्हावा असे वाटत होते. ते क्युबाला जाण्यास तयार होते. झॅकॅरी टायलर अजूनही एक लढवय्या होता. त्याने अमेरिकनांना रोखण्यासाठी युद्धनौका पाठवल्या. दक्षिणेकडील अनेक लोकांना आपल्या गुलामांना घेऊन टेक्सास या नवीन राज्यात स्थलांतरित होण्याचा हक्क हवा होता. टेक्सासच्या लोकांना त्यांच्या राज्यात गुलामगिरी नको होती.

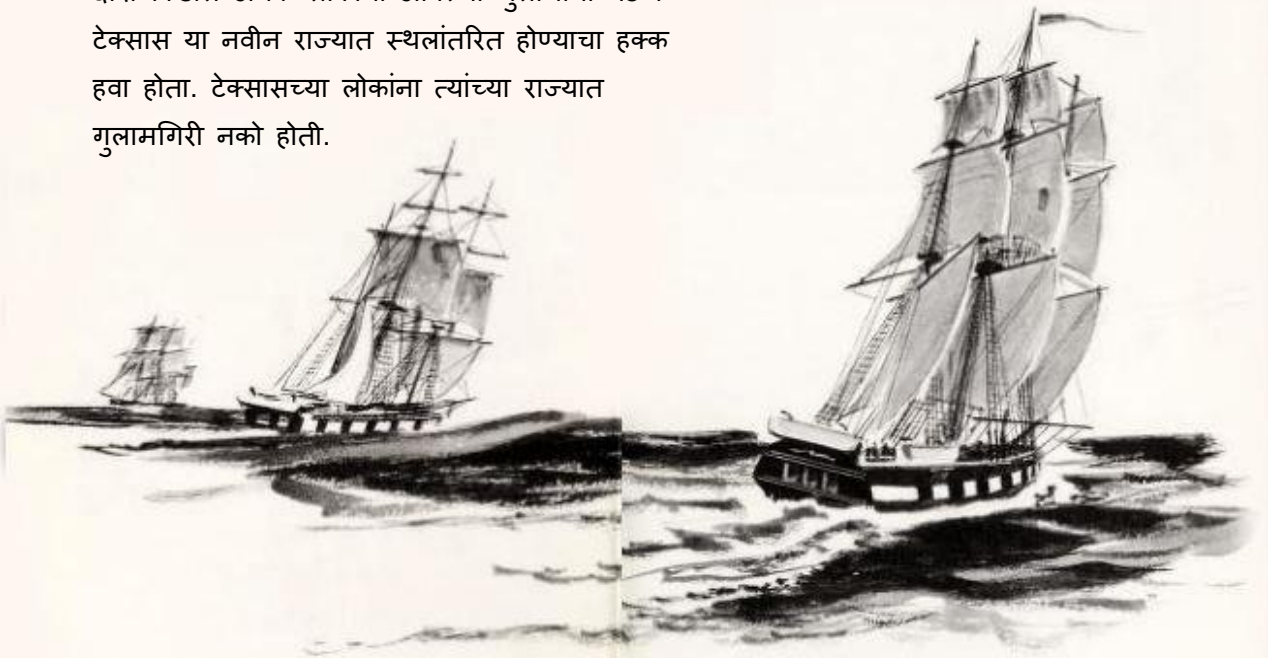

काही लोकांनी सांगितले की अध्यक्ष टेलर यांनी त्यांना सांगितले की जर दक्षिणेकडील राज्ये वेगळी झाली तर ते स्वतः दक्षिणेविरुद्ध सैन्याचे नेतृत्व करतील,त्यांचे काम पूर्ण होण्यापूर्वीच. ९ जुलै, १८५० रोजी व्हाईट हाऊसमध्ये अध्यक्ष टेलर यांचे निधन झाले,आठ पांढऱ्या घोड्यांनी झॅकॅरी टेलर यांना त्यांच्या कबरीपर्यंत नेणारी शवपेटी ओढली.ओल्ड व्हाइटी त्यांच्या मागेच होता, मृत अध्यक्षांच्या सन्मानार्थ एक तोफ डागण्यात आली. तोफेच्या प्रत्येक आवाजासोबत, ओल्ड व्हाइटीने आपले डोके वर केले आणि गुलामगिरीला तिच्या हद्दीतच ठेवले.दक्षिणेने सांगितले की ते त्यांचे गुलाम युनायटेड स्टेट्सला देतील.

अध्यक्ष टेलर यांनी राज्याला सीमा असत्या तर काय झाले असते किंवा जर ते टेक्सासमधील लोक वेगळे झाले असते जर त्यांना तसे करता आले नसते.

शेकडो सैनिक रस्त्यावरून हळूहळू संचलन करत होते. घोड्यांवरील सेनापती, रथांमधील लोक, हे सर्व झॅकॅरी टेलर यांना आदरांजली वाहण्यासाठी त्यांच्यामागे चालत होते.

झॅकॅरी टेलर हे अमेरिकेचे राष्ट्राध्यक्ष केवळ थोड्या काळासाठीच होते. ते एक प्रामाणिक माणूस होते, ज्यांना आपल्या देशासाठी जे योग्य आहे तेच करायचे होते.चाळीस वर्षे 'ओल्ड रफ अँड रेडी' तिथे लढले, जिथे त्यांच्या देशाने त्यांना लढायला सांगितले. ते एक असे सैनिक होते जे एकही लढाई हरले नाहीत.

समाप्त